

13. Đờ nâng trong đờc cậ

Với thánh Biển Đờc, việc tìm kiếm chờ đời này là căn tính của đời đan tu, nó cũng là căn tính của đời sống kitô hữu, mà đời đan tu ước ao sống căn tính đó. Thánh Biển Đờc yêu cầu xác nhận một tập sinh, nếu anh “thực tâm tìm Chúa” (TL 58,7). Ngài nói đến đờc nhẫn nại chờ đời sẽ nâng đờ tất cả, mang lại ý nghĩa tích cực cho mọi kinh nghiệm, mọi khó nhọc, nhờ ân sủng của Chúa Kitô chịu chết và phục sinh, thì sự nhẫn nại cũng có nghĩa là trông chờ Thiên Chúa: "*Sustine Dominum* – cậ trông vào Chúa". Cùng một động từ *sustinere* này, ngài lặp lại nhiều lần ở bậc khiêm nhường thứ tư, chịu đựng mọi sự vì tình yêu Thiên Chúa, cũng có nghĩa “chịu đựng” là “chờ đời” (x. TL 7,35-43). Những gì phải chịu đựng là những kinh nghiệm tiêu cực của đời sống, nhưng điều chờ đời là sự đến của Thiên Chúa. Như thế thánh Biển Đờc muốn nói với chúng ta rằng những cực nhọc mà chúng ta chịu với sự nhẫn nại, sẽ được biến đổi trong sự kiên gan chờ đời Thiên Chúa, và đó là hy vọng vào Ngài, là Đấng đến để giải thoát, an ủi, và gánh vác với chúng ta những gánh nặng cuộc sống. Ai biết chịu đựng, chờ đời, hy vọng, thì sẽ có khả năng chống đờ được chính gánh nặng, vì sự khổ cực của anh có ý nghĩa đời chờ, có sự mãnh liệt hướng về sự mong chờ, có năng lượng tình yêu của sự mong chờ, nghĩa là đã thẩm thấu niềm tin và hy vọng nơi một Đấng Khác đang đến để cứu vớt chúng ta.

Chúa Kitô đã đến, đang đến và sẽ đến vào thời cánh chung, chính là để mang lại ý nghĩa và giá trị của sự đời chờ cho tất cả kinh nghiệm nhân loại về sự mong chờ và hội ngộ với Ngài. Chúa Kitô là Lang Quân đang đến để tìm gặp chúng ta. Ý nghĩa của sự chờ mong là gặp gỡ, một sự gặp gỡ mang lại giá trị viên mãn.

Gần đây, khi cha dâng lễ ở đan viện *Notre Dame des Neiges*, một đan viện thuộc dòng Xitô nhật phép, đã tặng lại cho nữ đan viện Boulaur để thành lập một cộng đoàn, đan viện này là nơi mà thánh Charles de Foucauld đã vào nhà tập, sau đó trở lại để tĩnh tâm chịu chức linh mục, cha đã khám phá được ở đáy chén thánh của ngài (thánh Charle Chúa Giêsu) viết câu này: "*Ecce Sponsus venit* – Kìa, Chàng Rể tới". Thánh lễ là sự tham dự trước vào cuộc gặp gỡ mà tất cả sự mong chờ của nhân loại hướng về.

Thực vậy, sự đến của Chúa Kitô tạo lập nên trong chúng ta giá trị của chờ mong, hy vọng, là điều mang lại hương vị nồng ấm cho đời sống. Giống như ngôn sứ Isaia gọi nhắc chúng ta: “Trước khi họ kêu cầu Ta, Ta sẽ đáp lời; khi họ còn đang nói, thì Ta đã lắng tai nghe họ” (Is 65,24). Vì chính Thiên Chúa là người đi bước trước trong việc tìm kiếm tâm hồn con người. Thiên Chúa hằng hữu là Đấng dựng nên trái tim con người, hay nói cách khác là tạo dựng trái tim con người để chờ đời Ngài. Đấng Hằng Hữu sáng tạo thời gian và đặt vào đó không gian của sự đời chờ Ngài.

Chính tâm hồn mình làm chứng cho chúng ta điều đó. Thế nhưng, tội lỗi đã lừa dối thời gian và vĩnh cửu, vì nó lừa dối thời gian đời chờ Thiên Chúa. Bàn tay của bà Evà và ông Adam muốn chụp bắt ngay tức thì sự thành toàn của mình để thế chỗ Thiên Chúa. Họ đã làm gãy đổ ý nghĩa, giá trị và vẻ đẹp của thời gian, vì nó đã phản bội lại sự chờ mong Thiên Chúa. Tội nguyên tổ là một sự chiếm đoạt tức thời, một sự rút ngắn việc khao khát của thời gian hướng về vĩnh cửu vào việc muốn “có trong tay”,

muốn “cầm nắm ở tay” trái cây đã hái, không còn biết chờ đợi Thiên Chúa, sớm muộn gì cũng sẽ ban cho, đó là sự gặp gỡ với Ngài mang đến cho chúng ta mọi sự. “Ngài đã chẳng tiếc chính Người Con, nhưng đã trao nộp vì chúng ta, chẳng lẽ Ngài lại không ban cho chúng ta mọi sự cùng với Người sao?” (Rm 8,32). Trong Chúa Cha, chúng ta có thể cậy trông tất cả, vì Ngài đã trao ban cho chúng ta chính Người Con yêu dấu.

Vì tội lỗi, thời gian đã mất đi viên mãn tính và vẻ đẹp của không gian hiện hữu cho sự chờ đợi Thiên Chúa, là Đấng sáng tạo và thu hút chúng ta về với Ngài. Sau khi con người phạm tội, Thiên Chúa đến đi dạo trong vườn, nghĩa là Đấng Hằng Cứu tự biểu lộ và bước đi trong thời gian, và Ngài khám phá ra rằng thời gian với con người và vợ ông, không còn là sự đợi chờ Ngài nữa. Con người không còn đến gặp Ngài nữa: thời gian với con người không còn hướng đến việc tìm gặp Đấng Tạo Hoá. Con người không còn sống thời gian để gặp gỡ Thiên Chúa, không còn sống để canh thức chờ đợi Chàng Rể nữa. Thời gian của đời sống con người trở nên vô nghĩa, chúng ta giống như thể người lạc mất phương hướng giữa sa mạc.

Thiên Chúa làm gì để tái mời gọi chúng ta vào trong sự chờ đợi Ngài, là Đấng trao ban ý nghĩa cho đời sống chúng ta? Ngài đặt để sự cực nhọc, sự đau đớn, sự chết vào trong kinh nghiệm của con người: sự cực nhọc của lao động, sự đau đớn sinh nở, sự chết là điều phá vỡ thời gian nhân loại(x. St 3,8-19).

Sự cực nhọc, sự đau đớn, và sự chết vạch trần ảo tưởng về việc sở hữu thời gian, sở hữu ý nghĩa và giá trị của nó, đó là ý nghĩa và giá trị của đời sống chúng ta. Đây đúng là một kinh nghiệm tiêu cực, nhưng cũng là tích cực, vì con người có thể nhận ra, và Thiên Chúa cũng không quên mặc khải cho con người, rằng sự cực nhọc, sự đau đớn và sự chết có thể trở thành cơ hội để tìm lại ý nghĩa đích thực của thời gian sống. Con người có thể khám phá ra rằng sự cực nhọc, sự đau đớn, sự chết nếu được sống trong sự đợi chờ Thiên Chúa, Đấng yêu thương và sáng tạo chúng ta, thì chúng sẽ trở thành dấu chỉ và kinh nghiệm về vĩnh cửu. Không chỉ có những kinh nghiệm, trong đó, thời gian đã bị bàn tay con người xé rách, mà cả những cơ hội, ở đó, thời gian được ban tặng; ở đó, với đôi bàn tay trắng, chúng ta có thể cầu xin Đấng Hằng Cứu, là Đấng yêu thương sáng tạo chúng ta cả sau khi phạm tội, nói đúng hơn: *trên hết* là sau khi phạm tội. Với đôi bàn tay trắng, nghĩa là đôi bàn tay không còn nắm giữ, không còn là móng vuốt của loài chim săn mồi, nhưng là một biểu lộ của sự tiếp nhận hồng ân.

Và việc khám phá ra tình yêu, đức ái: sự cực nhọc, sự đau đớn, sự chết mà chúng ta trải qua trong thời gian có thể trở thành những không gian trao hiến cho một Đấng Khác, và đó là những hình thức mãnh liệt của sự chờ đợi Ngài. Như thế, nó mãnh liệt đến mức tương hợp với kinh nghiệm về Đấng Hằng Cứu, về vị NGÀI vô biên.